Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tidens Aand.

(Fra „Millennial Star.")

Det er en besynderlig Tilbøielighed, som rører sig blandt visse Partier paa forskjellige Steder i dette Land (Storbritannien) nu fortiden, til at vække Forfølgelsens Aand, som saa at sige ganske har slumret de sidste Aar, for ved Magt at opnaae den Fordeel, som deres Syslemers Uformuenhed ikke har kunnet skaffe dem. Den Kjendsgjerning, at en saadan sørgelig Tid nærmer sig, kan ikke betragtes uden med smertelig Bevidsthed om de ulykkelige Følger, der uundgaaelig ville ledsage Udviklingen af slig en Aand, som nu besjæle Tusinder i dette Land.

I flere Aar tilbage har det engelske Folk ikke alene selv nydt og haandhævet denne Menneskets helligste Rettighed, „at dyrke Gud efter sin Samvittigheds Bydende," men have som Nation ædelmodig offret Penge, Talenter og Indflydelse paa at indføre dette guddommelige Princip blandt andre Folkeslag, baade fjernt og nær. Dette har sandsynligviis været Hovedgrunden til det Held, som har tilsmilet den engelske Nation, og det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at den stadige Udvikling af Magt, Rigdom og Indflydelse i dette Land fornemmelig maa søges i Bevarelsen af uindskrænket Religionsfrihed — et Privilegium, der burde udstrækkes til alle Mennesker, og fordi dette har været Tilfælde i England, er det aabenbart, at Guds Velsignelse retfærdigt er bleven udgydt over dets Indbyggere, og den vil vedblive at hvile over dem, saalænge de bevare denne hellige Ret ukrænket. Men medens dette er Følelsen hos Mange, aabenbarer der sig tillige en bestandig voxende Intolerance, som antager foruroligende Proportioner, og som, hvis den overlades til sig selv, vil bringe lignende Ulykker over denne Nation som dem, der nu fortære Kjærnen af Amerikas Frihed.

Partigjængere, baade politiske og religieuse, afholde Møder og Sammenkomster for at forvisse sig om sine respective Tilhængeres Antal og Styrke, og under Bigotteriets og Fanatismens Aands Indflydelse styrte de løs paa sine Opponenter,

eller aabenbare i al Fald stor Lyst dertil, og stræbe uden mindste Samvittigheds-skruppel at berøve dem deres Liv og Gods i det forfængelige Haab, at deres Systemer skulle falde med dem. Men hvo, der er en Smule bekjendt med Verdenshistorien, har ikke seet, at alle deslige Forsøg altid have mislykkedes, og at de selv samme Midler, der anvendtes for at ødelægge et System og dets Tilhængere, i Almindelighed have bevirket dets Grundfæstelse og videre Udbredelse? Dette er et stort Feilgreb, og det kan jo ikke være anderledes, naar vi betænke, at Djævelen altid har været Ophavet til slig Adfærd.

Hvor høist forskjellig fra den Plan og det System, som Christus og hans Apostler lærte! Han kom for at udbrede Kundskab om de Sandheder, som, hvis de bleve annammede og efterlevede af Verden, vilde forene og sammenbinde hele Menneskeslægten med Kjærlighedens Baand, og disse Principer skulde prædikes i al Sagtmodighed og Mildhed, overladende til Enhver at annamme eller forkaste dem, medens de Systemer derimod, som have givet Anledning til den nuherskende bigotte Aands Udbrud, søge at paatvinge Folk de Grundsætninger, som de ikke godvillig ville annamme. Hvis de forskjellige religieuse Samfund vilde følge Frelserens Exempel, vilde de opnaae langt Mere. Han tvang aldrig Nogen til at annamme Sandheden, endskjøndt han vidste paa det Bestemteste, at den alene kunde frelse Menneskenes Børn; thi han indsaae fuldkommen, at et Princip, hvor sandt og retfærdigt det end monne være, kan aldrig være dem til varig Nytte, uden de idetmindste tildeels forstaae dets Værd og efterleve det.

Christus skulde være et Mønster for alle Religionslærere; liig ham burde de overlade til Enhver at vælge eller forkaste de Principer, de forkynde. Ved en saadan Færd vilde de Oprigtige af Hjertet med Tiden annamme alle gode og sande Principer, eftersom de blive bekjendte med dem, og de vilde ikke betænke sig paa at forsage sine kjæreste Systemer, naar de bleve overbeviste om deres Utilstrækkelighed til Frelse. Men naar Folk gribe til saa foragtelige Midler som Forfølgelse for at grundfæste sine Lærdomme eller paanøde Andre sine Anskuelser, begaae de en Feil, som ikke blot nedsætter dem i gode Menneskers Agtelse, men tillige forringer deres Principers Værd. Hvis et System er sandt, da lad Kundskaben om samme udspredes paa enhver lovlig Maade, og behandle Menneskene som Væsener, der ere begavede med Fornuft og selvstændig Dømmekraft og fremfor alt med Handlefrihed, den uskatteerlige Naadegave fra Himmelen, som de have Ret til at benytte efter eget Tykke, saavel med Hensyn til hvem og paa hvad Maade de ville dyrke som i alle andre Henseender i Livet, saalænge de ikke krænke Andres Rettigheder eller hindre dem i at nyde det samme Privilegium. Dette er sand Frihed, og den vil vinde Tilhængere for det System, hvor den findes, og endmere, hvis enhver anden Deel af Systemet er grundet paa ligesaa fornuftige Principer.

Men for at vende tilbage til vort Emne: Vil denne Pøbelaand ophøre her i Landet? Maaskee, og muligen vil den tiltage, indtil religieus Tolerance kun kan henregnes til en af Fortidens Velsignelser, og Prophetens Ord blive opfyldt, at „hvo, som ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa flye til Zion." Denne Prophetí er begyndt at opfyldes i Amerika, og vi have al Grund til at imødesee dens bogstavelige Opfyldelse ogsaa i andre Lande, naar disse, liig førstnævnte, uretmæssigt have misbrugt deres Magt til at forfølge og undertrykke de Hellige i Udøvelsen af deres Religions Forskrifter.

Inspirerede Mænd i fordums Dage saae denne Tingenes Tilstand. De saae, at den Tid vilde komme, da Jorden skulde være fuld af Ugudelighed, og at Menneskene skulde klynge sig til sine egne selvlavede, raadne Systemer og tilrane sig Myndighed til at prædike Guds Ord, samt at de med Sværdet i den ene Haand og Bibelen i den anden vilde ophidse Mængden til at tilintetgjøre dem, hvis Anskuelser vare forskjellige fra deres. Visselig denne Tid er nær for Doren, hvis den ikke allerede er kommen; og de grueligste Rædsler ville endnu opleves i Verden. Derfor er det nødvendig, at de Oprigtige og Vise blandt alle Nationer lytte til Advarselsrøsten, som nu lyder, og at de forsage sine Synder og vende sig til Herren, at de maae lære hans Villie at kjende og finde Ly i Guds Rige mod de truende Straffedomme, som forestaae Jorden.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

I. Apostelen Pauli Brev til Menigheden i Laodicea.

1. Paulus, en Apostel, ikke af Mennesker og ikke ved et Menneske, men ved Jesus Christus, til Brødrene i Laodicea.

2. Naade og Fred fra Gud vor Fader og vor Herre Jesus Christus.

3. Jeg takker min Gud for Christi Skyld i alle mine Bønner, at I ere udholdende og vedblive i gode Gjerninger, ventende paa det forjættede Gode, paa Retfærdighedens Dag.

4. Lader Eder ikke vildlede ved nogen raadden Sladder, som fordreier Sandheden, at I ikke skulle drages bort fra Evangeliets Sandhed, det gode Budskab, hvilket jeg forkyndte Eder.

5. Men nu give Gud, at Alle, som ere ved mig, maatte naae til Fuldkommenhed i Evangeliets Sandhed, at de maatte være tjenstvillige og flittige i alle gode Gjerninger, som fremme deres evige Livs Frelse.

6. Nu ere mine Lænker aabenbare, med hvilke jeg er bunden for Christi Skyld. Derfor glæder jeg mig, ja jeg vil glæde mig.

7. Thi jeg veed, at det tjener mig til evig Frelse, hvortil Eders Bønner virke ved den Hellig-Aands Hjælp.

8. Det være saa Liv eller Død, saa er Christus mit Liv, og at hendøe en Glæde.

9. Men vor Herre selv vogte med sin Barmhjertighed over Eder, at I maae have lige den samme Kjærlighed og være i Enighed.

10. Derfor da, I Elskelige, som I forvente Herrens Tilkommelse, saaledes være I sindede, og vandrer i Gudsfrygt, saa ville I have det evige Liv.

11. Men det er Gud, som virker det i Eder.

12. Gjører alle Ting uden Knurren og uden tvivlende Overveielse.

13. Iøvrigt, mine Elskelige, glæder Eder i vor Herre Jesu Christo, og vogter Eder for al skjændig Vindesyge.

14. Kommer i alle Eders Bønner frem med Frimodighed for Gud, og værer befæstede i Christi Sind.

15. Og videre, mine Brødre, Alt, som er sandt, som er tugtigt, som er kydst, som er retfærdigt og som er elskeligt, gjører det.

16. Hvor I ogsaa høre og modtage det, lad det blive I Eder, saa have I Fred.

17. Hilser alle Brødrene med et helligt Kys.

18. Alle de Hellige hilse Eder.

19. Vor Herre Jesu Christi Naade være med Eders Aand. Amen!

20. Sørg for, at dette Brev bliver læst af Menigheden i Colossens, og at I ogsaa faae Brevet at læse til Colossenserne.

Til Laodiceerne, skrevet i Rom ved Tychicus og Onesimus.

Som oplysende Bemærkning til Oversættelsen af Brevet til Laodicenserne, vil jeg henvise Læseren til det Nye Testamente i Brevet til Colossenserne 4de Cap. 15de og 16de V., hvor Paulus skriver: „Hilser Brødrene i Laodicea og Nymphas og Menigheden i hans Huus, og naar dette Brev er læst hos Eder, da sørger for, at det ogsaa bliver læst i de Laodicensers Menighed, og at I ogsaa læse det fra Laodicea." Disse to Breve ere ogsaa skrevne samtidige, under Apostelens første Fangenskab i Rom fra Foraaret 62 til 64, da han med en Jernkjæde om Armen var lænket sammen med en Soldat, men havde Tilladelse at prædike, skrive og dictere sine Breve til de Hellige. Læse vi det 18de V.: „Hilsen med min Pauli Haand. Kommer mine Baand ihu. Naaden være med Eder. Amen. Til de Colossenser, skreven fra Rom, ved Tychicus og Onesimus," gjenkjende vi her de samme Tidsomstændigheder, hvorunder Apostelen befandt sig, og de samme to Brødres Navne. Disse have udentvivl samtidigen havt begge Breve med fra Rom til Menighederne. Vi kunne deraf see, hvor vilkaarlig Concilierne i Carthago Aar 255 og 56 og i Nicæa 325 have handlet, som udelukkede det ene og optog det andet Brev i Samlingen, som er kaldt det Nye Testamente. I ovennævnte første Fangenskab i Rom skrev Paulus ogsaa Brevene til Epheserne, til Philemon, til Philippenserne og til Hebræerne.

Efter at være frigiven i Aaret 64, reiste Apostelen til Spanien og derfra igjen over Rom til Macedonien og Lilleasien, hvor han under sit Ophold hos Menigheden i Laodicea skrev sit første Brev til Timotheus, Forstander for Menigheden i Ephesus, og Brevet til Titus, Forstanderen paa Creta.

Det synes som om Paulus i Laodicea traf sammen med Peter, i al Fald vare de i hinandens Selskab paa Reisen derfra til Rom, hvortil de kom om Foraaret 67, og bleve kort efter begge fængslede. Catholikerne paastaae, at Peter i 25 Aar var Forstander i Rom, for at stadfæste Pavens Authoritet som Peters Efterfølger og Christi Statholder, men at dette er baade usandt og uhistorisk, er forlængesiden beviist, og Irenæus, der var bekjendt med den Tids Omstændigheder, nævner netop efter hverandre 12 Forstanderes Navne, hvoraf den sidste endnu var Forstander i Rom

paa hans Tid, omtrent 180. Det er værd at lægge Mærke til, at der, i hinandens Nærhed og kort før deres Martyrdød, skrev disse to herlige Piller og Vidner om Frelseren hver et Brev til de Hellige. I Peters 2det Brev, som Nogle have villet henlægge til 65, men da var han ikke i Rom, siger han i 1ste Cap. 14de V. om sin Død: „Jeg veed, at mit Paulus Aflæggelse er nær forhaanden, ligesom og vor Herre Jesus Christus har aabenbaret mig." At Pauli Selskab ogsaa havde paavirket Peter i hine trængselsfulde Dage, sees af 3die Cap. 15de og 16de V., hvor han skriver: „Og agter vor Herres Langmodighed for en Frelse; ligesom og vor elskelige Broder Paulus, efter den ham givne Viisdom har skrevet til Eder, som og i alle Brevene, hvor han taler om disse Ting; hvoriblandt er Noget svært at forstaae, hvilket de Ukyndige og Ubefæstede forvende, ligesom de øvrige Skrifter, til deres egen Fordærvelse."

Paulus skrev sit 2det Brev til Timotheus og taler ligeledes om sin Død i 4de Cap. 6te V.: „Thi jeg offres allerede, og min Opløsningstid er forhaanden." Han beder Timotheus i 21de V. om at gjøre sin Flid for at komme førend Vinteren. Brevets Slutning siger os ogsaa, at det er skrevet i Rom, da Paulus anden Gang blev stillet for Keiser Nero. Vi have nys læst Peters Vidnesbyrd om Paulus, lad os saa sammenligne dermed Pauli Udtalelse i dette hans sidste Brev, og det vil blive os klart, hvor stort Affaldet allerede dengang var. I 1ste Cap. 15de V. skrives: „Du veed det, at alle de i Asia have vendt sig fra mig." De Ældste faldt fra og stiftede Menigheder rundt omkring, saa de Hellige efterhaanden bleve apostatiske og forkastede Herrens Apostler. Endogsaa i Rom, hvor begge Apostlerne samt Lucas, Marcus og Timotheus opholdt sig, var Frafaldet saa almindeligt, at Paulus siger i det 16de Vers: „Ved mit første Forsvar mødte Ingen med mig, men Alle forlode mig — gid det ikke tilregnes dem! — Alexander den Smed beviste mig meget Ondt; Herren betale ham efter hans Gjerninger."

I Slutningen af Aaret 68, mod Enden af den Christenforfølgelse, Nero havde fremkaldt ved at stikke Ild paa Rom, for at faae en Forestilling om Trojas Brand, og som han gav de Christne Skyld for, blev Paulus som romersk Borger halshugget, og Peter, som kun var galilæisk Fisker, korsfæstet. Hans Bøn til sine Bødler var kun, at blive hængt paa Korset med Benene opad, da han ikke ansaae sig værd at hænge paa samme Maade som Frelseren, hvilket man indrømmede ham. Peter var omtrent 60 og Paulus omtrent 45 Aar gammel. Et Par Maaneder efter begik den vanvittige Keiser Nero Selvmord. (Fortsættes.)

Lidt om Universet.

Af B. Poulsen.

Naar vi i den stjerneklare Aften kaste vort Blik op imod Himmelen og see Stjernehærens Mangfoldighed blinke os imøde, da reise høitidelige Følelser sig i vort

Bryst; vi føle til at bøie os i Støvet for den store Elohim og erkjende vor egen Ubetydelighed; vi føle til at raabe Halleluja, Gud er stor, hvormange ere ikke dine Gjerninger, og hvo kan tælle dem! Hvor svimler ikke den menneskelige Tanke, naar vi sammenligne den Klode, vi beboe, dette Fnug i Universet, med de utallige Verdener, som i majestætisk Storhed og Glands rulle gjennem Evighederne frem i det umaadelige Rum.

Naar vi vide, at saagodtsom alle de Stjerner, vi see, ere Sole som vor Sol, maaskee større og prægtigere, hvoraf mange regjere over Skarer af Kloder, der ofte ere større end vor Jord, maa da ikke de Vises Viisdom skjule sig og de Stoltes Hovmod forgaae?

Menneskene ere dybt sunkne fra sand Kundskab om disse herlige Ting. Fortidens Propheter saavel som Nutidens Propheter og Hellige jublede ved Beskuelsen af disse Ting, og Patriarchen Abraham var især begunstiget af Herren med herlige Aabenbarelser om Himmelens sande og store Astronomi; hans Syn blev opklaret ved den Hellig-Aands Kraft, saa han skuede Kolob, een af de herligste Centralsole, og Guds Herlighed paa den, en Afstand fra vor Jord, som overgaaer mange Gange vor Sols og alle vore Begreber om Afstand.

Herren lod Abrahams Aand skue baade tilbage og frem i Tiden — tilbage førend denne Klodes Dannelse og ind i Aandeverdenen, saa Sløret var løftet, og Abraham saae sin Tilværelse hos Faderen engang i de evige Boliger. Abraham skuede denne Klodes Tilblivelse, saae enhver af dens Partikler, saae Christi Dag og frydede sig, og skuede sin Sæds Forbandelser og Velsignelser indtil Tidernes Fylde, Gjenoprettelsens store Huusholdning.

Den menneskelige Viden opfinder beundringsværdige og udmærkede Kikkerter og Telescoper, og fortrinlige mechaniske, optiske og astronomiske Instrumenter, men sammenlignede med Aandens Inspiration og Klarseen, hvad ere de da — Intet, uskyldigt Legetøi, Øvelsesmaskiner, interessante for den ufuldkomne, indskrænkede menneskelige Viden. Kun ved Evangeliets Aand lære vi at forstaae Verdens faldne Tilstand, Kun ved den kunne vi fatte Afstanden fra vor Faders Herlighed og forstaae David, naar han i Beskuelsen af dette udbryder: „Jeg er en Orm og ikke et Menneske.“ Dybt ere vi sunkne under den celestiale Glands, som udstraaler fra Stjernehimmelens utallige Sole, dybt ere vi sunkne fra Herligheden om vor Faders Throne, men Evangeliet har lagt Veien som en Stige fra Jorden op til Himmelen, og ligesom Jacob i Drømmen høre vi vor Faders Røst og skue Himmelens Engle vandre op og ned ad denne trange Livsvei, denne Ophøielsens Stige, som vi kun Trin for Trin og i dybeste Ydmyghed tør betræde, efter at have adlydt Evangeliets første Grundsætninger.

Vel, jeg vil standse lidt med disse almindelige Betragtninger og tage fat paa mit Emne: „Lidt om Universet.“ Hvorfor ikke mere end lidt? Jeg tør ikke gaae videre eller optage mere Plads i et Skrift, hvis Tendens især er at forkynde de første Principer i Evangeliet. Alligevel har jeg længe følt en Tilskyndelse i Aanden til at give mine Sødskende nogle Oplysninger om denne Gjenstand, da jeg overalt i Conferencen har hørt deres Mangel paa Kundskab om de simpleste og øiensynligste Træk af disse herlige Sandheder. Begrændsning vil her være det Vanskeligste, thi Stoffet er rigt.

Da vor Sol er Centrallegemet eller Midtpunktet i vort Solsystem, hvorom

Planeterne, deriblandt ogsaa vor Jord, svinge sig i Elipser, eller ovale Baner, ville vi i Tanken flytte os hen paa Solen, og derfra igjen reise ud og betragte dens Rangsfæller, og derpaa ville vi besøge de Kloder, der bevæge sig omkring Solen: Planeterne og Biplaneterne.

Altsaa først Reisen til Solen. Hvor hurtig skulle vi tage afsted? Lad os kjøre med en Dampvogns Hurlighed, 7 a 8 Miil i Timen, og vi ville behøve 300 Aar for at naae til Solen. Eller lad os, for at komme hurtigere, reise med Kanonkuglens stadige Fart i det første Secund, nemlig 600 Fod, og vi ville behøve 26 Aar. Dette er ogsaa for langsomt. Lad os da flyve afsted med Solstraalens eller Lysets Hurtighed, 40,000 Miil i Secundet, og vi ville bruge 8 Minutter og 15 Secunder.

Synes Læseren endnu, vi ere forlænge om at reise 20,666,800 Miil, vor Middelafstand fra Solen? Hvilket Fluidum er da hurtigere end Dampvognen, Kanonkuglen, Lyset og Electriciteten? Jeg kjender eet — Aanden, det Livsfluidum, der gjennemstrømmer vore Nerver. Som et Lyn sætter Villien igjennem Nerverne Muskelfibrene i Bevægelse. I et Nu kunne vi i Tanken omspænde Jorden og gjennemflyve Universet, og jeg er vis paa, at min ærede Læser har allerede i Tanken været med mig til Solen.

Skulle vi da kunne reise saa hurtig i Aandeverdenen? Omtrent, maaskee mere end 10 Gange hurtigere end Lyset, circa 1½ Millioner Miil i et halvt Minut, maaskee hurtigere. Som sagt, vi ere oppe i Solen; men desværre, Tanken bliver derfor ikke rigere, end da den gik ud hernede fra Jorden; vi vide derfor ikke mere om Solen end vi vidste her.

Solens Vægt er 357,594 Gange tungere end Jordens, eller ligesaa mange Kloder med samme Rumfang og Tyngde som vor Jord kunde dannes af Solen. Men denne er af en lettere Masse end vor Jord, af en Materie, der kun er lidt tungere end Vandet, eller et vist Qvantum Soljord er fire Gange lettere end det samme Qvantum af vor Jord. Derfor er dens Rumfang af Massen 4 Gange 357,594 liig 1,430,376 Gange saa stor som vor Jord. Solens Diameter eller Tverlinie i Gjennemsnit er 112 Gange saa stor som Jordens, hvilken er 1,719 Miil. Altsaa 112 Gange 1,719 liig 192,528 Miil. Ved at cubere Forholdstallet 112 liig 112 Gange 112 Gange 112, faae vi ogsaa Solens Rumfang, der som anført er over 1,400,000 Gange større end Jordens.

Jeg bliver næsten ængstelig for, at min Læser nu drukner i Tal. Derfor vil jeg, for at tydeliggjøre det Omtalte, fremsætte det i en Lignelse. Lad os tænke os den uhyre Klode Solen udhulet, ligesom man udhuler et Græskar, saa kun Skallen paa 1 Miils Tykkelse er tilbage. Lad os tænke os det lille Fnug Jorden lagt indeni dens Midte eller Centrum, hvor langt vil der saa til alle Sider være fra Jorden eller Midten ud til den tynde Skal? 96,264 Miil liig Radius eller den halve Tverlinie. Men Maanens Middelafstand fra Jorden er 51,536 Miil. Lad Maanen da foretage sin Bane omkring Jorden indeni den udhulede Sol, og hele Maanens Afstand fra Jorden vil kun optage godt den halve Radius eller ¼ af Tverlininien. Maanens Afstand fra Jorden vil kun være godt midtveis mellem Solens Midtpunkt og Solskallen.

Gjør Maanens Afstand fra Jorden omtrent dobbel saa stor, og med Jorden i Solens Centrum vil Maanen kunne beskrive sin Bane om Jorden indeni den udhulede Sol. Kan nu min Læser maaskee ane lidt om Solens Størrelse? Her hjælper ingen Indvendinger. Videnskaben kan bevise det ligesaa afgjort som 2 og 2

er 4; men dette Blads Oekonomi egner sig ikke til deslige mathematiske Beviser, som alligevel yderst Faa af Læserne vilde kunne fatte.

En Mærkelighed ved Solen er dens dobbelte Atmosphære. Forst antager man, at den har en lignende som Jorden, og ovenpaa Lufthavet i en vis Afstand er den omgivet af et svommende og bølgende Lyshav. Seer man paa Solen igjennem store Kikkerter, opdages mørke Pletter paa dens lysende Overflade, de saakaldte Solpletter, som den store Galillæi først paaviste og maatte lide for. Dette er Videnskaben nu enig om at antage for Huller eller store Rifter i Lysatmosphæren, hvorigjennem man seer det mørkere Sollegeme. Maaskee disse tillige tjene Solbeboerne som Udgangsporte til Universet, eller i al Fald som uhyre Vinduer, hvorigjennem hine herligere Væsener beskue den store Elohims Gjerninger. Ligeledes sees nogle særdeles lysende Steder, Solfakler, der ved deres stærke, brændende Lys udmærke sig fremfor Solens øvrige Overflade. Endnu ledsages Solen af en finere Materie end Lysatmosphæren, Zodiakallyset, der sees bedst om Foraarsaftenen efter Solens Nedgang, eller paa Efteraarsmorgenen forend dens Opgang, naturligviis kun i klart Veir. Det strækker sig flere Millioner Miil ud i Rummet og har en smal, lindsedannet Form. Stjernerne straale tydeligt derigjennem, hvilket beviser dets Tyndhed.

Da Galillæi havde fundet Solpletterne, hvad opdagede han da? Han saae disse Pletter flyde sammen, undertiden lukke sig og igjen andre at fremstaae. Deraf sluttede han, at denne Substants maatte være flydende og ligesom svømme ovenpaa en tættere Luftatmosphære, i en Afstand fra Solkloden. Men han saae ogsaa Pletter staae uforandrede i lang Tid og bevæge sig regelmæssig, aldeles sorte, omgivne af en lysere Skygge, henover Solskiven i 12½ Dag omtrent, og atter efter 12½ Dag igjen at komme tilsyne og det samme at gjentage sig i 3 a 4 Løb omkring Solen. Da kunde disse tidt forsvinde og nye fremstaae, ofte midt paa Solskiven med en Tverlinie af 5 a 6 Gange Jordens, eller 10 a 11,000 Miil.

Hvad fandt man nu ud heraf? At Solen dreiede sig rundt om sin Axe i 25 Dage fra Øst til Vest. Altsaa er 25 Jorddøgn lige med een af Solens Omdreininger. Nat gives naturligviis ikke paa Solen, der altid er omstraalet af sit celestiale Lyshav.

Men dreier Solen sig da bestandig rundt paa Stedet? Nei, den bevæger sig i en Cirkelbue henimod Hundestjernen. Hvorom dreier Solen sig da? Ganske vist om et andet Centrallegeme, en Sol med sit System, hvorimod vor Sol maaskee er en ligesaa ubetydelig Størrelse som Jorden ligeover for denne. Men her svimler den menneskelige Tanke i sine Grandskninger. Igjennem Aartusinder have Astronomerne kun iagttaget en Bue af denne uhyre Elipse, hvis Centrallegeme man ikke med Bestemthed kjender, og som maaskee igjen gaaer om en tusinde Gange mægtigere Sol og saaledes i Evighedernes Uendelighed. Men, tænker maaskee min Læser, kan man da ikke see Noget til alle de mange Sole, Du taler om? Gaa i den stjerneklare Aften udenfor din Dør, løft dit Blik opad, og Du skuer Horizonten besaaet med et Stjernehav. Denne Mangfoldighed er paa nogle enkelte Undtagelser nær alle Sole.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Præsident G. Q. Cannons Besøg paa Fastlandet.

Præsident Cannon har efter sin Tilbagekomst til England givet en livlig Skildring af sin Reise i „Millennial Star," hvori han med særdeles Tilfredshed dvæler ved Opholdet i den Skandinaviske Mission og sammes Tilstand. Da vore Læsere saavel af Generalraadet som af andre Bemærkninger i „Stjernen" ere bekjendte med Præsident Cannons Optræden her, ville vi med hans egne Ord berette om hans Besøg hos de andre Missioner paa Fastlandet.

„Som allerede meldt forlode vi Kjøbenhavn den 21de Septbr. og ankom til Hamborg næste Dag. Her skiltes vi ad, idet Brødrene Joseph og Samuel Smith toge directe til England, medens jeg i Forening med Ældste Jesse N. Smith tog til Amsterdam i Holland, hvor vi ankom den 24de og bleve modtagne med aabne Arme af Ældsterne Van der Woude og P. A. Schettler, hvilke begge bleve beskikkede Mission til Holland i Generalconferencen i Zion den 6te April 1861. De havde været Redskaber i Guds Haand til at indlemme Nogle i Kirken ved Daab og havde organiseret en Green i Amsterdam paa 16 Medlemmer. De vare Alle lykkelige ved at see os, og vi tilbragte en behagelig Tid iblandt dem og underviste dem om Evangeliets Principer i deres Forsamling. Endskjøndt de vare faa i Tal og ikke havde seet andre Ældster end dem, som bragte dem Evangeliet, vare de dog besjælede af den samme Aand, som de Hellige allevegne annamme, naar de bøie sig for Herrens Villie, og de frydede sig i Sandheden og øvede fuld Tro paa Ordinantserne, hvilket kunde sees deraf, at en gammel Søster, som var meget syg, blev rask øieblikkelig, da vi ifølge hendes Forlangende salvede hende.

„Vor Modstander Djævelen havde imidlertid heller ikke været ørkesløs der. En forkeert Aand havde indsneget sig og havde i eet Tilfælde baaret daarlige Frugter. Det lykkedes os dog at hele den Spaltning, som denne onde Indflydelse havde bevirket, og vi gave de Hellige saadanne Lærdomme, som vi haabe ville bevare dem mod saadan en Indflydelse i Fremtiden. Ældste Schettler har oversat Mormons Bog paa Hollandsk, siden han kom fra Dalen, og megen nyttig Lærdom have de Hellige faaet, ved at Stykker af samme ere blevne forelæste for dem i Forsamlingerne.

„Tilstanden blandt de Hellige og Befolkningen der var af den Beskaffenhed — de første vare meget fattige og sidstnævnte røbede kun liden Lyst for Nærværende til at høre og adlyde Evangeliet — at een Ældste kunde udrette omtrent ligesaa meget som to, hvorfor vi ansaae det for gavnligst at forflytte Ældste Schettler, der taler og skriver Tydsk med fuldkommen Lethed, til Schweitz, hvor hans Sprogkundskab vil være Præsident John L. Smith til stor Nytte.

„Den 25de forlode vi Amsterdam og ankom til Basel i Schweitz den 27de, hvor vi traf Ældste John L. Smith, Præsident for den Schweitziske og Italienske Mission. Søndagen den 28de samledes vi med de Hellige, og endskjøndt vi fandt det raadeligst at tale i en dæmpet Tone og undlade al Sang, for ikke at fremkalde

Forstyrrelse, havde vi dog en behagelig Tid sammen, og vore Hjerter vederqvægedes ved at høre og tale om Evangeliets Principer. Dette Møde var ingenlunde enestaaende i sit Slags. Af samme Grund som vi samledes i al Stilhed i Basel, samledes vi hemmeligt med de Hellige paa andre Steder; men i enhver af disse Forsamlinger vare vi velsignede med ligesaa meget af Herrens Aand og nød ligesaa stor Glæde som i de Forsamlinger, der holdtes aabenlyst.

„Dernæst besøgte vi i Selskab med Præsident John L. Smith Zürich, hvor de Hellige have langt større Frihed til at prædike og samles end i de mindre Byer. Her afholdt vi to Forsamlinger ved to forskjellige Leiligheder, hvorved vi maatte passere gjennem Staden tre Gange. Sammesteds indviede vi et nyt Forsamlingslocale, som var bleven indrettet ene og alene for dem. Herfra begave vi os til Herisau, den største By i Canton Appenzell, hvor mange Hellige ere bosiddende, og til Wattwyl, en lille By i Canton St. Gallen, hvor vi ligeledes samledes med de Hellige. Fra Wattwyl reiste vi til Ziegelbrücke, en lille By paa Grændsen af Canton Glarus og Canton St. Gallen, hvor vi samledes med nogle faa Hellige, som kom dertil fra Canton Glarus, da de havde hørt om vor Komme. Det vilde neppe have ladet sig gjøre for os at besøge disse Sødskende i deres Hjemsted, uden tillige at faae et Besøg af Politiet og modtage et eller andet Beviis paa dets Huldsalighed. Nogle Uger før vor Ankomst til Schweitz havde Ældste John Huber, en indfødt Schweitzer, som nu var med os, besøgt disse Hellige i deres Hjem, men blev funden der af Politiet, som strax greb ham, tog hans Bøger fra ham og indspærrede ham for Natten i et Brændeskuur. Næste Dag blev han ført til Grændsen af Cantonet med den Befaling aldrig at overskride den mere.

„Herfra toge vi med Dampskibet tilbage til Zürich over Zürichersøen og reiste derefter til Landschlacht, en lille By ved Bodensøens Bredder. Her tilbragte vi Søndagen den 5te Octbr. i Conference med de Hellige, som kom baade fra fjern og nær — Nogle endog en Vei paa 36 engelske Mile, som hovedsagelig var bleven tilbagelagt tilfods — thi dette var et af de faa Steder, hvor man uforstyrret kunde samles til Prædiken, Bøn og Sang. Vi havde en særdeles behagelig Dag, og meget værdifuld Lærdom blev givet. Vi have neppe nogensinde erfaret en rigeligere Udgydelse af Herrens Aand end her paa denne Dag; hvert Hjerte syntes at juble af Fryd, og de Hellige kunde ikke lade være at udgyde Glædestaarer ved Tanken om Guds Godhed mod dem.

„Paa denne Tid skiltes vi fra Br. Jesse N. Smith, som vendte tilbage til sin Arbeidsmark i Skandinavien. Senere samledes vi med de Hellige i St. Imier, hvor Ældste John T. Gerber fra Zion har sin Mission, og ligeledes i Steffisburg i Canton Bern. Herfra toge vi til Genf, hvor vi afholdt Forsamlinger med de Hellige den 10de og 12te Octbr. Paa alle disse Steder røbede de Hellige stor Længsel efter at høre Herrens Tjenere og glædede sig høiligen ved Forsamlingerne.

„Vi forlode Genf om Eftermiddagen den 12te, og kun ugjerne skiltes vi fra Brødrene John L. Smith, Schettler, Gerber og de Hellige og naaede Paris den 13de. Her opholdt vi os nogle Dage hos Ældste Louis A. Bertrand, som har arbeidet i Frankrig og fornemmelig i Paris siden Vinteren 1859, i hvilket Aars Octoberconference i Zion han blev beskikket denne Mission. I hans Selskab besøgte vi de Hellige i denne Stad. Herfra reiste vi til Granville, hvor vi — efter et Par Dages

ufrivilligt Ophold formedelst Uveir — toge med en Damper til Canaløerne, efter at være stødt sammen i Granville med Ældste de la Mare, som præsiderer over nævnte Øer. Vi afholdt to Forsamlinger her — een med Præstedømmet og een med de Hellige og Fremmede. Disse Møder vare forsaavidt af større Interesse for os, da de vare de første, hvor man forstod vor Prædiken i det engelske Sprog, siden vi forlode England. Vi ankom til Southampton den 29de Octbr., hvor vi samme Aften samledes med Ældste Bramall og de Hellige. Den 31te samledes vi med Ældste Bull og de Hellige i Cambridge og naaede Liverpool den 1ste Novbr.

„Medens vi reiste fra Harburg til Amsterdam og fra Amsterdam til Schweitz, nærede vi ikke et Dieblik nogen Tvivl om Evangeliets Fremgang i disse Lande, dersom der kun blev givet fuldkommen Religionsfrihed. De Oprigtige vilde i tusindviis flokkes om Sandhedens Banner, naar det blev løftet af en bemyndiget Herrens Tjener. Lad blot Despotismens aandelige Aag, som nu nedbøier dem, engang blive brudt, hvilket sikkerlig vil skee, og Tydskland, Holland og Schweitz ville forøge Zions lykkelige Skarer med deres Tusinder. Fra alle Kanter i disse Lande vilde Folk strømme frem med Jubelsang og Glæde og forene sig med Guds Folk i det Land, han har valgt dem til Opholdssted. Besynderlige Følelser gjennemfore vort Indre, da vi passerede gjennem disse Lande. Vi følte, at mange af Israels Sæd vare der, og at Tiden vilde komme, da de Lænker, Menneskene have paalagt sine Medskabninger, for at hindre dem at benytte den af Gud givne Handlefrihed, skulle brydes formedelst den Almægtiges Røst, og de kunne fremstaae som selvstændige Væsener og vælge Sandheden for sig selv.

„I Holland staaer Sectismen i fuld Flor, og Geistligheden har en mægtig Indflydelse over Folket. Det gjør de Ældstes Arbeide en heel Deel besværligt, men der er heller ingen Grund til Modløshed. Der er Tusinder af oprigtige Mænd og Qvinder i det Land, og om det end er vanskeligt at finde dem i Førstningen, ville de dog faae Sandheden at høre og være den lydige.

„I Schweitz er det ikke saameget Sectismens Popularitet, som hindrer Evangeliets Udbredelse, som derimod Mangel paa Samvittighedsfrihed. Endskjøndt Schweitz kaldes et frit Land og dets Indbyggere et frit Folk, nyder man der kun lidt af hvad de Hvide kalde Frihed. Selve Landet er godt skikket for en fri Befolkning; det er i Sandhed et smukt Land, og dets skyhøie, sneedækte Fjelde og smilende Dale, gjennemstrømmede af chrystalklare Floder, mindede os levende om vort eget dyrebare Bjerghjem. Men Tyranniet har desværre faaet Fodfæste der; den Frihed, som giver hver Mand Ret til at dyrke sin Skaber efter sin Samvittigheds Bydende, uden han behøver at frygte for Andres forstyrrende Indgreb, har man ikke mangesteds der. De Ældste maae, naar de skulle besøge de Hellige eller prædike, gaae frem med den største Vaersomhed. Den Frihed at samles tilsammen, som er saa almindelig her i England, taales ikke der. Paa mange Steder vilde de Hellige, hvis de skulde vove at give en Ældste Natteherberge uden først at have indhentet Politiets Samtykke, og det senere skulde komme til dets Kundskab, sandsynligviis blive idømte Mulct første Gang, og Fængsel, om det gjentog sig. Vi have gjennem Breve fra Broder John L. Smith erfaret, at siden vor Afreise derfra, har vort Besøg været omtalt i Aviserne, hvilke alvorlig have opfordret Autoriteterne til at holde Øie med os.

„I Frankrig har Broder Bertrand de samme Ubehageligheder at kjæmpe med,

og maa desuden arbeide blandt et Folk, som synes at være aldeles uimodtageligt for Evangeliets Indflydelse. I Schweitz er i Almindelighed dette ikke Tilfælde. Disse Bjergboer ere meget følsomme for Sandhedens Magt, og naar de først faae en god Leilighed til at høre dens Grundsætninger, annamme Mange den gjerne og holde urokkelig fast ved samme. I vore Forsamlinger med dem nød vi den onskeligste Fred. Br. Schettler, som var vor Tolk, stilte sig fra sit Hverv med megen Lethed og Noiagtighed. I mange Tilfælde gik de Hellige indtil tyve engl. Mile for at komme til vore Forsamlinger, ja Nogle endog, som allerede bemærket, sine nogle og tredive Mile, og naar Forsamlingen var til Ende, begave de sig om Aftenen paa Tilbageveien for at kunne gaae til deres Arbeide næste Morgen til sædvanlig Tid. Hvor saadan Tro og Iver aabenbarer sig, vil Herren ikke holde sine Velsignelser tilbage.

„Vi ere overbeviste om, at vort Besøg til Missionerne paa Fastlandet har været gavnligt idetmindste for vor egen Deel, og vi have Aandens Vidnesbyrd om, at det samme vil være Tilfælde med dem, vi besøgte. Nytten af vor Nærværelse vil naturligviis beroe paa deres Villighed til at efterleve de ved samme Leilighed givne Raad og Formaninger. Aanden har været rigelig udgydt, og under dens Indflydelse ere mange fortræffelige Lærdomme fremførte. Vor inderlige Bøn er, at det udtalte Ord maa være som god Sæd, der er saaet i frugtbar Jord, og bære en saadan riig Høst af gode Gjerninger, som kan bidrage til Guds Forherligelse og hans Børns Frelse."

Correspondance.

Hamborg Green.

Hamborg, den 4de Novbr. 1862.*)

Kjære Br. Jesse N. Smith!

Efter Løfte sender jeg Dem her en kortfattet Beretning om den Hamborgske Mission, som jeg haaber ikke vil være uden al Interesse for de skandinaviske Hellige.

Apostelen John Taylor kom i Sommeren 1851 fra Paris til Hamborg, for at indføre Evangeliet i Tydskland, og Ældste George P. Dykes sendtes fra Kjøbenhavn hertil for at være ham behjælpelig. De begyndte strax at udgive Maanedsskriftet „Zions Panier," af hvilket der dog kun udkom fire Nr., deels som Følge af de civile Authoriteters Modstand, deels af Mangel paa de fornødne Midler.

Efterat Brødrene Taylor og Dykes havde maattet forlade Hamborg, ankom Ældste Daniel Carn fra Zion hertil i Foraaret 1852, og denne Broder var ifølge sit Kaldsbrev den første Præsident for den Hamborgske Mission. I Forening med nogle Sprogkyndige oversatte han Mor-

*) Af Mangel paa Plads er Optagelsen af dette Brev bleven forsinket.

mons Bog og Advarsels Røst paa Tydsk. I Sommerens Løb bleve de første Menigheder oprettede i Hamborg, Flensborg, Slesvig og flere Steder, og Udsigterne for Guds Rige vare meget lovende. Otte til ti Ældster sendtes Br. Carn til Hjælp, hvilke alle vare af de Halvfjerdsindstyves Qvorum.

Nu blev der ogsaa oprettet en Preussisk Mission, med Ældste Orson Spencer som Præsident, Forfatteren af „Patriarchalsk Orden," hvilket Skrift udgaves paa Tydsk i 1854. Orson Spencer tog sin Residents i Berlin, men blev efter et Par Dages Forløb landsforviist og reiste derfor tilbage til Liverpool, hvor han skrev en Petition til Kong Frederik Wilhelm den Fjerde i Januar 1853.

I Hamborg bleve de første Hellige tidlig plagede af Politiet, og Ældste D. Carn blev i Efteraaret 1852 negtet at opholde sig der længere i Missionsanliggender, hans Pas blev udfærdiget, og det blev ham betydet øieblikkelig at forlade Staden. Han protesterte mod denne vilkaarlige Behandling og paaberaabte sig andre Secters uforstyrrede Virksomhed i Hamborg, men da Intet hjalp, sagde han, at han ikke vilde reise paa Politiets Forlangende, men ønskede sit Pas udfærdiget af den høieste Authoritet i Hamborg. Resultatet af denne Vægring var, at Broder Carn blev kastet i Fængsel, men ved den amerikanske Consuls Hjælp, til hvem han havde henvendt sig, kom han atter paa fri Fod. Han vedblev fremdeles at paastaae, at kun ifølge Senatets Beslutning vilde han forlade Byen, og heri blev han kraftig understøttet af Consulen. Efter nogle Maaneders Forløb opfyldte Senatet hans Ønske, og han begav sig derfor til Altona, hvor han nedsatte sig, og fra dette Sted besørgede han Missionens Affairer i Hamborg og Omegn.

Den første Emigration herfra fandt Sted om Sommeren 1853. Paa en Missionstour til Slesvig kom Br. Carn atter i Collision med Politiet. Han blev arresteret under Paaskud af, at hans Pas ikke var i tilbørlig Orden, og blev i det Hele taget behandlet paa en høist inhuman og brutal Maade. Man var imidlertid saa naadig at give ham Valget mellem 16 Rdlr. Mulct, 8 Dages Fængsel eller 50 Rottingslag. Senere reiste han til Boizenburg i Mecklenburg-Schwerin, men da han vilde stige ud af Jernbanevognen, blev han modtaget af en Politiembedsmand, der lod ham sætte ind i en anden Vogn og under Bevogtning af nogle Gensdarmer transportere over Grændsen til Lauenburg. Her slap de ham, og hans Opfordring at føre ham til nærmeste By eller Gjestgivergaard blev upaaagtet. Han maatte altsaa paa egen Haand løbe om ved Nattetid i en ukjendt Egn, indtil han fandt Huusly.

Saaledes endte Br. Carns Mission i Aaret 1853; i paafølgende Januar Maaned forlod han Hamborg. I disse to Aar var Menigheden voxet til 30 a 40 Medlemmer, af hvilke Nogle, som allerede bemærket, emigrerede, Andre faldt fra. Paa Grund af Oppositionens Styrke blev Arbeidet tildeels standset, men nogle faa Hellige stode endnu i Hamborg By, hvilke havde været trofaste under alle Omskiftelser i Aarenes Løb.

I Februar 1854 kom Ældste Georg C. Riser fra Zion og indtog Br. Carns Plads, men hans Mission var af kort Varighed, da endeel Apostater baade offentlig og hemmelig virkede imod ham, og da der paa denne Tid tillige ankom et skandaløst Brev fra en Apostat ved Navn Binder i St. Louis, som var blandt de første Emigranter, brød Oppositionen ud i aaben Forfølgelse og Vold, som bevirkede 15 Individers Udelukkelse af Kirken. Disse fik Politiet paa deres Side, og

Søndag Formiddag den 13de August 1854 blev Forsamlingen afbrudt af 10 a 12 Politibetjente, der erklærede Brødrene G. C. Riser og Chr. Nielsen for Arrestanter og optegnede alle de Tilstedeværendes Navne. Nævnte to Brødre bleve efter tre Ugers Arrest landsforviste, medens tre fire andre Brødre idømtes en Mulct af 200 Mark Courant, fordi de havde tilladt Forsamlinger i deres Huse. Ved Ansøgning til Senatet bleve de imidlertid fritagne for Mulcten, men forbødes under Tugthuusstraf at fortsætte dermed. Præsident Riser tog alle Bøger, Skrifter og Protocoller med sig til Liverpool, og indsatte en Forstander til at vaage over Menigheden (der dengang bestod af 29 Medlemmer) med den Instrux, hverken at afholde Forsamlinger, døbe eller forrette andre af Kirkens Ordinantser.

I Slutningen af September s. A. besøgte Apostelen Franklin D. Richards de Hellige i Hamborg og opmuntrede og formanede dem paa det Bedste, samt lovede dem Udfrielse fra Babylon. To Familier paa fjorten Personer emigrerede ved egen Hjælp. I 1855 blev den Hamborgske Mission henlagt under den Schweitziske, over hvilken Ældste Daniel Tyler dengang præsiderede. Samme Aar faldt atter Nogle fra i Hamborg, hvoriblandt den af Præsident Riser indsatte Forstander. Nu var der kun Faa tilbage af den af Br. Carn oprettede Green og Ingen af det melchisedekske Præstedømme. I Slutningen af 1855 blev Præsidenten i Schweitz Daniel Tyler afløst af Ældste John L. Smith fra Zion. I Sommeren 1856 blev Hamborg med Omegn atter en selvstændig Mission under Bestyrelse af Ældste Carl G. Mäser, der havde sit Ophold i London; men blev det følgende Aar paany underlagt Schweitz, hvor imidlertid Præs. John L. Smith var bleven afløst af Ældste Jabez Woodard. I Febr. 1858 besøgtes de Hellige i Hamborg af Præsidenten for den Skandinaviske Mission C. Widerborg, som ordinerede en af Brødrene til Ældste. I Mai 1859 fik de Besøg af Præsident Jabez Woodard, og i Sommeren 1860 kom Ældste J. Willi fra Schweitz herop for at reformere de Hellige ved Daab.

I Juni 1861 kom Ældste P. V. Poulsen fra Kjøbenhavn herned, sendt af Præsident John Van Cott, for at underrette de Hellige om, at Præsidentskabet for den Europæiske Mission havde besluttet at henlægge den Hamborgske Mission under den Skandinaviske og ordinerede ved samme Leilighed en af Brødrene til Ældste. En Maaneds Tid senere blev Ældste Georg Petersen fra Kjøbenhavn beskikket som Forstander for Hamborg Green. I September 1862 maatte han imidlertid forlade Hamborg af Mangel paa timeligt Arbeide, uden hvilket ingen Udlænding maa opholde sig her.

Som hans Eftertræder blev Undertegnede beskikket af Præsident Jesse N. Smith i afvigte October Maaned. De Helliges Antal er nu reduceret til sex; disse have staaet trofaste i alle Storme trods onde Menneskers Rænker, og jeg kan derfor anbefale dem som værdige til Udfrielse af Babylon. Søndagen den 2den dennes afholdt jeg offentlig Forsamling i en rummelig Sal, og mine Tilhørere bevarede den ønskeligste Ro og Opmærksomhed, og nogle af dem inviterede mig endog til at besøge dem i deres Hjem.

Hvad mig selv angaaer, har jeg det godt, kun føler jeg mig noget eensom i det store Hamborg, men min Lid staaer til Herren.

De Hellige her fremsende deres kjærlige Hilsen.

Deres Broder i den nye og evige Pagt,

Gustav Pegau.

Blandinger.

Hold ethvert af dine Løfter helligt, eller om det er Dig umuligt, gaa strax hen og gjør Vedkommende en grundet Undskyldning for din Uefterretteligbed. Derved vil Du bevare dine Venners Tillid.

Hvordan kan Du vente, at Andre skulle bevare dine Hemmeligheder, naar Du ikke kan bevare dem selv?

Gyldne Leveregler. Fordøm Ingen, fordi de ikke tænke som Du; lad Enhver have fuld Frihed til at tænke for sig selv. Lad Enhver bruge sin egen Dommekraft, da han selv skal staae til Ansvar for sin Gud. Sky enhver Tilnærmelse til Forfølgelsens Aand under hvilkensomhelst Skikkelse. Hvis Du ikke ved Fornuft eller Overbeviisning kan føre en Mand til Sandheden, forsøg aldrig at tvinge ham dertil. Hvis Kjærlighed ikke kan formaae ham til at omvende sig, overlad ham til Gud, Alles Dommer. (John Wesley.)

Sanddruhed. Af alle lykkelige Familier er den den lykkeligste, hvor Løgnen ikke har faaet Indpas. Al Fred er flygtet, naar der findes en Løgner i Huset. Al Hygge er forstyrret, naar Mistro først har indsneget sig — naar man maa være tilbageholden i sin Tale og tvivlende i sin Tro.

Sky Dovenskab. Det er ikke formeget at sige, at den, hvis Tid er optagen med nyttig Beskjæftigelse, staaer mindst i Fare for at falde i smaa Fristelser, om ikke af anden Grund, saa fordi han ikke har mange ledige Øieblikke. De fleste Menneskers Ruin skriver sig fra ørkesløse Timer. Beskjæftigelse er Sjælens Pantser, og Dovenskaben drager alle Laster efter sig. Jeg erindrer et satirisk Digt, hvori Djævelen lignes ved en Fisker, der retter sin Madding efter de forskjellige Fiskes Smag; men Lediggjængeren var endnu interessantere, for han fiskede med bar Krog. (George Hillard.)

Mennesker og Dyr. „Naa, mine Venner," sagde en Gentleman til sine Gjester, da Damerne havde forladt Selskabssalen, „lad os forstaae hverandre: „Skal vi drikke som Mænd eller Dyr?"

„Som Mænd naturligviis," svarede Gjesterne, noget stødte over dette plumpe Spørgsmaal.

„Da skal vi have os et rigtig godt Sold," sagde Værten, „thi Dyrene drikke aldrig mere end de behøve."

Rettelse.

I forr. Nr. Side 76 2den Sp. Lin. 25 fraoven staaer betragter, læs bragte.

Poesie.

Naar jeg tænker paa den Tid,
Da jeg om i Verden svæved,
Mellem al dens Last og Svig,
Som et syndigt Levnet kræved,
Uden ret at overtænke,
At jeg var i Satans Lænke —
Da maa jeg med Rædsel grue
Ved den Tanke blot at skue.

Tak, o Fader, at Du lod
Mig dit Fredens Budskab høre,
Da paa vildsom Sti jeg stod,
Som til Jammer vilde føre.
Kjærligen Du tog min Haand,
Lod mig knytte Pagtens Baand,
Hvis min Sjæl jeg frelse vilde,
Let det ellers blev for silde.

Da mit Øie jeg oplod,
Og dit Ord jeg undersøgte,
Saae med Rædsel hvor jeg stod,
I et Mørke uden Lygte,
Dog jeg saae ei dette længe,
Før jeg saae mig haardt at trænge
Til Omvendelsen og Daaben
For at arve Himmelnaaden.

Jeg i Daabens Vande gik,
Gud jeg bad min Synd tilgive;
Saa jeg Aandens Gave fik,
I Guds Rige kaldt tillive —
Ja en Perle uden Lige,
Nøglen til Guds Himmerige.
Salig er jeg, sandt jeg siger,
Naar jeg blot min Pagt ei sviger.

Nu, o Fader, alt mit Haab
Staaer til Dig i Modgangs Stunde,
Ja Du hører vist mit Raab,
Og jeg frygter ingenlunde.
Salig er jeg nu som Faa,
Vilde blot ret Mange gaae
Gjennem Døren, som jeg gik,
De en evig Frelse fik.

J. Johansen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.